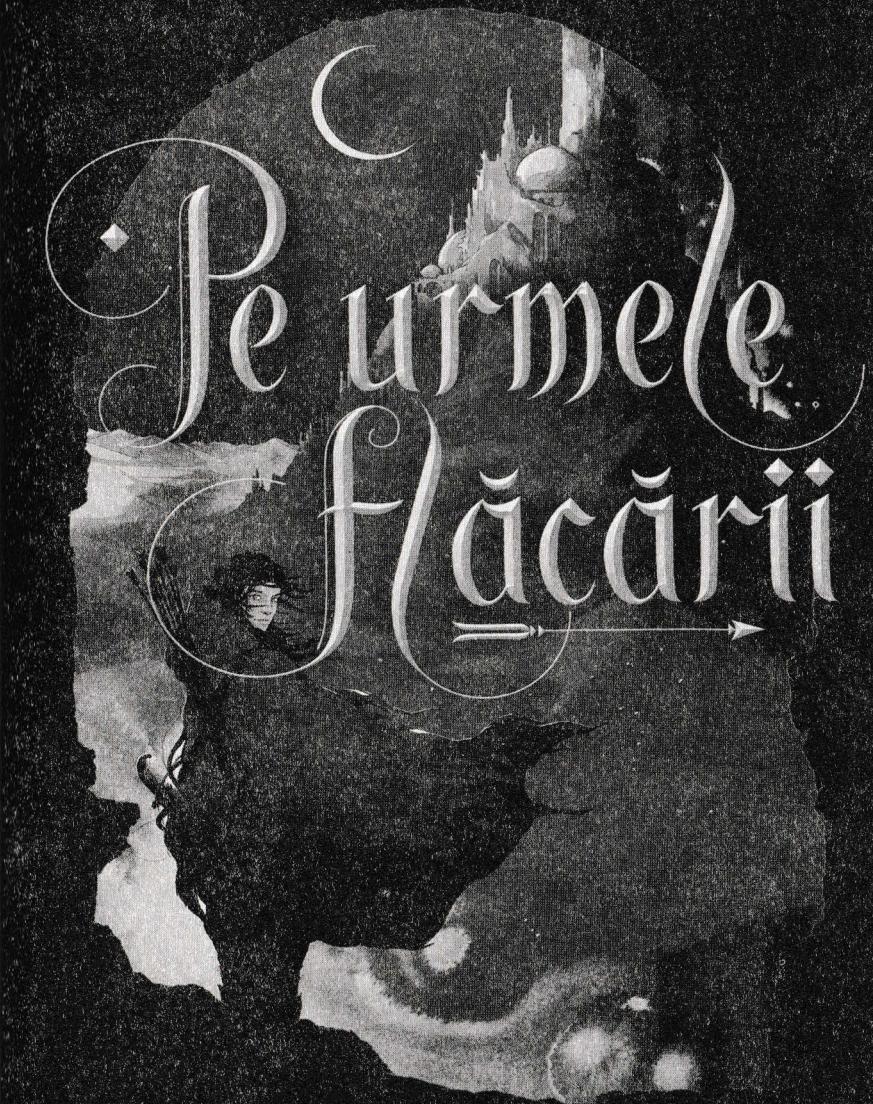

HAFSAH FAIZAL

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

PARTEA ÎNTÂI

Argintiu ca semiluna

Capitolul 1

Oamenii trăiau pentru că ea ucidea. Și, dacă asta însemna să înfrunte tărâmul Arz chiar și acolo unde soarelui îi era teamă să răsară, atunci aşa să fie.

Uneori, într-o zi mai bună, Zafira bint Iskandar se credea mai curajoasă decât soarele însuși. În cea mai mare parte a tim-pului, nu mai aștepta ca veșnic întunecatul Arz să rămână în urma ei și se îfigea hotărâtă în câmpii din califatul ei, cu zăpada lor blestemată cu tot.

Azi era una dintre zilele acelea, în ciuda coarnelor pe care le simtea tăioase în palme. S-a eliberat din închisoarea bles-temată a pădurii, prefăcându-se că oftatul se datorează unei misiuni îndeplinite, nicidcum unei spaime cuibărite adânc în inima ei. Soarele dimineții a întâmpinat-o sărutându-i obrajii.

Marhaba* și ție, lașule.

Lumina zilei era mereu palidă în califatul Demenhur, pen-tru că soarele însuși nu știa ce să facă în privința zăpezii care ar fi trebuit să fie nisip.

Înaintea ochilor ei, marea de alb se vălurea moale și nea-tinsă, oferindu-i un moment de satisfacție în singurătate, chiar dacă degetele de la picioare îi amortiseră, iar aerul rece o strângea de nas. Căci într-un califat unde exista pericolul ca

* „Bun venit”, în arabă, în original (n.t.).

acțiunile unei femei să se întoarcă împotrivă-i, nu era deloc ușor să te prefaci a fi bărbat. Mai ales când avea rotunjimi, glas și umblete de femeie.

Trăgea după ea carcasa cerbului, lăsând în urmă abur și o dâră însângerată în zăpadă. În aer plutea o promisiune. O neclintire bizară a pământului și a copacilor șoptitorii.

Nu e nimic. Paranoia avea felul ei de a se insinua exact când și-o dorea mai puțin. O copleșeau emoțiile din cauza nunții care se aprobia, asta era tot.

Sukkar a nechezat de lângă parul putrezit de care-l priponise, una cu împrejurimile, în veșmântul lui aproape alb. Cât timp fata i-a legat repede cerbul de șa, armăsarul a rămas cuminte, la fel de dulce ca numele pe care i-l dăduse*.

— Am avut noroc la vânătoare azi, i-a spus ea calului care n-o ajutase cu nimic.

Apoi i s-a suiat în spinare.

Sukkar n-a reacționat, mulțumindu-se să scruteze depărțarea înspre Arz ca și cum vreun ifrit** ar fi urmat să sară de undeva și să-l îngheță cu totul.

— Ticălosule, a zis Zafira, cu un zâmbet pe buzele amortite.

Deși erau cu toții niște lași când venea vorba despre pădure – toate cele cinci califate care formau Arawiya se temeau de Arz, căci acesta mărginea și acele tărâmuri. Era un blestem pe care-l împărtea de când pământurilor li se furase magia. *Baba**** o învățase pe Zafira că Arz era, în multe feluri, doar o pădure. O învățase cum să se folosească de aceasta în avantajul propriu. O învățase cum să creadă că poate îmblânzi pădurea, deși, în realitate, nu putea. Nimeni nu putea.

Moartea lui o dovedea cu vîrf și îndesat.

Zafira l-a cârmit pe Sukkar departe de pădure, spre lumiș, pătrunzând mai adânc în Demenhur. Dar ținutul Arz

* Zahăr, în arabă în original (n.t.).

** Personaj din mitologia arabă, un fel de spirit supranatural (n.t.).

*** Tată, în arabă în original (n.t.).

cerea întotdeauna să-l privești încă o dată. Fata s-a opri și s-a întors.

Pădurea o privea. Respira. Copacii ei scheletici își întindeau degetele noduroase în umbra rotitoare.

Unii spuneau că pădurea devora oameni aşa cum vulturii devorau cadavrele. Cu toate acestea Zafira se-ntorcea, zi după zi, vânătoare după vânătoare. Era conștientă că fiecare incursiune putea fi ultima și, deși jurase că nu se teme prea tare, cea mai mare spaimă era să nu cumva să se rătăcească.

Totuși, undeva, pe dinăuntru ei, era o vibrație care o făcea să savureze vizitele acestea în miezul întunericului. Ura ținutul Arz. Îl ura atât de mult, încât Tânjea după el.

— Ahh, avem timp să ne holbăm la Arz în fiecare zi nenorocită, i-a zis lui Sukkar, cu un tremur în glas. Trebuie să ne-nstoracem până la nuntă, altfel Yasmine o să ne taie capetele.

Nu că lui Sukkar i-ar fi păsat. Zafira a plescait și l-a mânat înainte. Mușchii încordați ai calului se relaxau pe măsură ce distanța dintre ei și Arz creștea.

Asta până când aerul s-a îngreunat de o altă prezență.

Fetei i s-a zbârlit părul de pe ceafă. A aruncat o privire îngrijorată peste umăr. Ținutul Arz se holba la ei, parcă respirând întretăiat. Nu – oricine ar fi fost, se afla aici, în Demenhur, imitând tacerea aproape la fel de bine ca ea.

Aproape.

Lucrul de care se temea mai tare decât că s-ar putea rătăci în Arz era că va fi prinsă de cineva care să dea în vileag că nu era vânător, ci vânătoreasă, o fată de 17 ani ascunsă sub pelerina misterioasă și greoale a tatălui său, de fiecare dată când ieșea de vânătoare. Atunci va fi abandonată și toate victoriile ei vor fi luate în derâdere. Identitatea ei va fi dezvăluită cu răutate. Gândul acesta îi făcea inima să bată cu putere, *bum, bum, bum*, din ce în ce mai rapid.

L-a întors pe Sukkar cu fața înspre Arz, încercând să-l facă să nu sovăie, în timp ce o poruncă rostită cu voce joasă era purtată de vânt, vorbe indescifrabile.

— Yalla*, l-a îndemnat ea, cu voce gâtuită.

Calul și-a scuturat coama și a înaintat fără să se împotrivească. Aerul s-a întunecat pe măsură ce s-au apropiat de pădure. Ce ciudat, Zafira se îndrepta spre necunoscut la primul semn de primejdie mortală.

Frigul a mușcat-o de față. Un fulger negru s-a repezit din dreapta ei, un al doilea fulger – din stânga. Cai. Și-a mușcat buza și l-a rotit pe Sukkar între ei, ferindu-se de un obiect care i-a zburat pe deasupra capului.

— Qif**! a strigat cineva, dar ce tâmpit s-ar fi opri?

Sukkar a încremenit la granița ținutului Arz, iar Zafira s-a smucit în șa – o mișcare bruscă, menită să-i reamintească faptul că el nu s-ar fi aventurat niciodată atât de aproape. Miroslul de lemn și de mucegai acru i-a asaltat simțurile înghețate.

— Laa. Laa***. Nu acum, ticălosule, a șuierat fata.

Sukkar și-a dat capul pe spate, dar nu s-a mișcat. Zafira s-a zgâit în bezna tăcută, cu respirația întretăiată. Ținutul Arz nu era locul potrivit în care să te-ntorci cu spatele; nu era locul unde să fii prins cu garda jos și nebănuitor și...

Înjurând, fata l-a răscut pe Sukkar, în ciuda protestelor acestuia.

Vântul vuia, rece și tăios. Zafira simțea dureros în spinare răsuflarea ținutului Arz. Apoi a zărit doi cai pufnind la câțiva pași depărtare, cu veșminte negre ca văzduhul noptii, cu trupurile puternice acoperite de zale. Cai de luptă.

Crescuți într-un singur loc: în califatul vecin, Sarasin.

* „Haide, să mergem”, în arabă în original (n.t.).

** „Stai, rămâi pe loc!”, în arabă în original (n.t.).

*** „Nu”, în arabă în original (n.t.).

Sau poate la Fortăreața Sultanului. Era greu de spus, de vreme ce sultanul din Arawiya îl asasinase de curând cu sânge-rece pe califul din Sarasin, preluând ca un neleguit control asupra pământului și armatelor de care de fapt nu avea nevoie – nu atâta vreme cât Arawiya se afla sub puterea sa și cât avea Garda Sultanului la dispoziție. Califici existau pentru echilibru. Nu trebuia să-i ucidă.

În șeile cailor lor, călăreții aveau brațe musculoase și încorate și chipuri cu trăsături aspre. Aveau culoarea oamenilor care trăiau în bătaia soarelui, în mișcările de flux și reflux ale deșertului, după care Tânjea Zafira.

— Yalla, Vâنătorule, a spus bărbatul mai masiv, de parcă ea ar fi fost o vită bună de mânat; ochii fetei au căzut asupra iataganului din mâna lui.

Dacă Zafira s-ar mai fi îndoit asupra locului de baștină al bărbatului, timbrul vocii lui a fost suficient ca s-o lămu-rească. I s-a pus un nod în gât. Să fi urmărit de demenunii bârfitori era una; să fi atacat de sarazini era cu totul altceva.

Și-a plecat capul pentru ca gluga să-i acopere și mai mult chipul. Învinsese întunericul; ucisese iepuri și căprioare. Dar nu stătuse vreodată în fața tăișului unei săbbii.

Totuși, în ciuda forței lor, bărbății au păstrat distanță. Chiar și lor le era teamă de Arz. Zafira a ridicat bărbia.

— Pentru ce? a întrebat ea tărăgănat, peste șuieratul vân-tului, stârnit dintr-odată.

Avea oameni de hrănit și o mireasă frumoasă ca luna de la care trebuia să-și ia rămas-bun. *De ce eu?*

— Ca să-l întâlnești pe sultan, a spus bărbatul mai scund.

Sultanul? Cerule mare. Omul acela a tăiat mai multe degete de la mâini decât fire din propriul păr. Legenda spunea că fusese bun odinioară, dar Zafirei îi venea greu să credă una ca asta. Era sarazin prin naștere și sarazinii, aşa i se spusesese

încremenți și ciudați, cu
frunze tăioase și scânteietoare. În depărtare a auzit galopul copitelor și strigătele sarazinilor ce veneau pe urmele ei. Plantele agățătoare se încurcau în picioarele lui Sukkar, iar ochii Zafirei aproape au căzut în orbire.

Un val de panică i-a cuprins din nou pieptul, dar și-a coborât glasul.

— Dacă sultanul voia să mă vadă, trebuia să mă respecte și să-mi trimită vorbă scrisă, nu potera de ogari. Nu sunt vreun criminal.

Omul cel scund a deschis gura, ca să protesteze pentru că fusese comparat cu un câine, dar celălalt și-a răsucit sabia și s-a apropiat.

— Nu e o rugămintă.

A urmat o pauză, de parcă și-ar fi dat seama că teama de Arz nu i-ar fi permis să înainteze mai mult, apoi a adăugat:

— Yalla. Vino mai în față.

Nu. Trebuia să existe o cale de scăpare. Zafira și-a țuguiat buzele, dându-și seama de ceva. Pentru un singur lucru în afară de barbarie erau cunoscuți sarazinii, și acela era mândria.

A șoptit dulcegării la urechea lui Sukkar. Poate din cauza bărbătilor, poate din cauza cailor de luptă, puternici și teribili, credicinciosul ei armăsar a făcut un pas înapoi. Se aventurează mai mult decât oricând în ținutul Arz, iar Zafira urmă să-l tortureze mai departe. Fata i-a zâmbit pieziș bărbatului, cu buzele crăpate și decolorate din cauza frigului.

— Veniți și prindeți-mă.

— N-ai unde să te duci.

— Uiti, sarazinule, Arz e a doua casă pentru mine.

A măngâiat coama lui Sukkar, și-a luat inima-n dinți și l-a călăuzit spre întuneric.

Acesta a înghițit-o cu totul.

A încercat din răsputeri să nu se lase ademenită de felul în care o întâmpina, de șoaptele extaziate care-i alintau urechile. Un talaz în sângele ei. O foamete în vene.

Copacii întunecați se înălțau încremenți și ciudați, cu frunze tăioase și scânteietoare. În depărtare a auzit galopul copitelor și strigătele sarazinilor ce veneau pe urmele ei. Plantele agățătoare se încurcau în picioarele lui Sukkar, iar ochii Zafirei aproape au căzut în orbire.

În afara răsuflării înfricoșătoare, Sukkar era tăcut, din fericiere; Zafira încerca să dibuiască prezența bărbătilor, în timp ce inima îi bătea cu bubuit răsunător. În ciuda spaimei lor, o urmăseră, pentru că mândria era un lucru periculos.

Totuși numai tăcerea îi reverbera în urechi - ca momentul de după ce scoți o sabie din teacă. Ca pauza de după primul șuierat al vântului.

Plecaseră.

Pentru prima dată, fata a apreciat stranietatea însăpa-mântătoare și nesfârșită a ținutului Arz, care-i făcuse pe bărbăti să dispară. Cei doi sarazini puteau fi deja la multe leghe depărtare și nici ei, nici ea n-aveau de unde să știe asta. Așa era ținutul Arz. De-asta atât de mulți oameni care intrau aici nu se întorceau vreodată - nu-și mai găseau drumul înapoi.

Un șuier de-abia perceptibil a răzbătut dinspre est, încremenindu-i pe ea și pe Sukkar. Distingea puțin din veșmântul lui alb, dar anii în care se tot întorsese aici îi ascuțiseră auzul mai bine decât orice lamă. În Arz, vedea cu urechile. S-a auzit ecoul unor pași și temperatura din jurul lor a scăzut brusc.

— E timpul să mergem acasă, a murmurat Zafira, iar Sukkar a înaintat tremurând, călăuzit de mâna ei și de acea șoaptă zorită a inimii ei.

Se potolea doar când o simțea pornind la drum.

Bezna a făcut loc unui cer de-un albastru bland și unei raze difuze de soare. Dintr-odată, fata a simțit un abis adânc, iar frigul i-a întepat nările, plin de iz de metal și un strop de ambră.

Sarazinii, se părea, nu fuseseră la fel de norocoși. De cât timp intraseră toti trei în Arz? Nu părea să fi trecut mai mult de douăzeci de minute, dar poziția soarelui îi spunea că se scurseșe cel puțin o oră.

Zafira nu voia să știe dacă sultanul trimisese, de fapt, după ea. Sau, mai ales, *de ce*. Acest *de ce* îl făcea pe Sukkar să fornăie sub ea, foarte atent. *Fiecare lucru la vremea lui*, părea el să spună.

Acolo unde stătuseră caii de luptă, zăpada era acum netedă și...

Fata a tras de frâiele lui Sukkar.

O femeia stătea pe câmpia albă.

O mantie grea și cenușie, nu, *argintie* și strălucitoare, îi acoperea umerii zvelți, deasupra unei rochii roșii, cu trenă. Gluga ridicată îi mărginea creștetul părului cărunt, la fel de alb ca zăpada. Buzele îi erau purpurii, o dâră de sânge.

Zafira putea să jure că femeia nu fusese acolo o clipă mai devreme. Inima a început să-i bată repede în piept.

Tinutul Arz corupe mințile leneșe.

— Cine ar fi zis că poți ucide atât de iute, a spus femeia cu un glas mătăsos.

Tinutul Arz dădea și voci iluziilor sale?

— Nu sunt o asasină. Doar am scăpat de ei, a spus Zafira, dându-și seama un pic cam Tânzu că n-ar trebui să răspundă unei halucinații. Nu-i omorâse ea pe oamenii aceia – *nu-i aşa*?

— Isteață mișcare, a spus femeia zâmbind, după o scurtă pauză. Ai ieșit de-acolo vie și nevătămată.

O pală de vânt i-a umflat mantia. Ochii ei întunecați au plutit spre liziera de copaci din Arz cu un amestec straniu de teamă și – *cerule mare* – adorație.

Femeia ba tremura, ba împietrea. Era reală și totuși nu.

— Seamănă mult cu Sharr, nu-i aşa? a zis și a clătinat apoi din cap, cu mișcări studiate.

Când a auzit de Sharr, Zafirei a început să-i clocotească teama în vine.

— Ah, cum să te necăjesc cu aşa o întrebare? a continuat ea. Doar nu ai fost încă pe insulă.

Ești reală? Ar fi vrut Zafira să-o întrebe. În schimb a întrebat:

— Cine ești?

Femeia a fixat-o cu o privire scânteietoare, adunându-și la piept mâinile dezgolite. Oare nu-i era frig? Zafira a strâns între degete frâiele lui Sukkar.

— Spune-mi de ce vânezi?

— Pentru poporul meu. Ca să-mi hrănesc oamenii, a răspuns ea.

Spinarea o durea și cerbul începu să se împuță. Femeia a plescait din limbă încruntându-se puțin, iar Sukkar a tremurat.

— Nimici nu poate fi atât de pur.

Probabil că Zafira a clipit, pentru că, deodată, s-a trezit că femeia era mai aproape de ea. A mai clipit o dată, în ciuda eforturilor de a rezista tentației, și femeia s-a îndepărtat din nou.

— Auzi răgetul leului? Îi simți chemarea?

De unde a apărut nebuna asta?

— Taverna e în *sooq**, dacă vrei mai mult *arak***.

Dar candoarea obișnuită a Zafirei era zădărnicită de nodul din gât.

Femeia a râs, ca un zornăit care a încremenit aerul. Apoi vizuirea Zafirei a tremurat, iar neaua s-a îmbrăcat deodată în umbre. Negrul a invadat albul, întinzându-și lianele întunecate spre gleznele Zafirei.

— Neprețuită Vânătoresă, o femeie ca mine nu are nevoie să bea.

* Piață, bazar, în arabă în original (n.t.).

** Băutură spirtoasă din anason (n.t.).

Vânătoresă. Frâiele au alunecat din mâinile Zafirei.

— De unde... a început ea, dar vorbele i-au murit pe limbă.

Femeia a zâmbit cu subînțeles, pătrunzându-i Zafirei până în inimă. Era felul acela de zâmbet care-nsemna că-i știe secretele. Felul acela de zâmbet care însemna că nimeni nu era în siguranță.

— Tu îți vei găsi mereu calea, Zafira bint Iskandar, a spus femeia.

Părea aproape tristă, deși sclipirea din ochii săi spunea cu totul altceva.

— Pierdută ar fi trebuit să rămâi, copilă blestemată.

Mantia ei argintie a scânteia când s-a răsucit; pesemne că Zafira a clipit din nou.

Pentru că femeia a dispărut.

Zafirei îi ajunsese inima în gât. Numele ei. Acel zâmbet. Acum nu mai era nicio o urmă de negruurgător sau de vreo mantie argintie. Zăpada era neatinsă, iar ghearele din mintea ei se descleștaseră.

Apoi Sukkar a luat-o la goană înainte ca fata să apuce să-l strunească.

A țipat împeticindu-se, ridicându-se în picioare ca să nu cadă în zăpadă. Calul și-a continuat cursa nebună până când a ajuns pe buza râpei, unde s-a oprit brusc.

Zafira s-a smucit înapoi, înjurând neîncetat, până când Sukkar și-a plecat capul cu un fornăit demn. *Respiră. Soco-tește bine.* A privit din nou în urma ei, la pădurea veșnic întunecată, dar femeia era de nezărit. Aproape ca și cum Zafira își închipuisse întreaga întâlnire.

Poate că, de fapt, chiar și-o închipuisse. Zafira cunoștea ținutul Arz mai bine decât multă lume, asta însemnând că înțelegea că nimeni nu-i poate cunoaște vreodată tainele. A te încrede în viclenia sa însemna o condamnare la o moarte chinuitoare.

Auzi răgetul leului?

Însă nu un răget auzea Zafira. Altceva pândeau din beznă, ademenind-o. Crescând cu fiecare incursiune a fetei. Era ca și cum un fir din inima ei se deșirase în pădure și încerca să atragă înapoi.

A inspirat profund. Epuizarea o făcuse să și-o imagineze pe femeie, asta era tot.

Iar acum întârziase. L-a strunit pe Sukkar cu un oftat. Trebuia să se îmbrace în rochie și să meargă la nuntă.